

У німецькому законодавстві існує режим відкладеної спільності, що полягає в тому, що після укладання шлюбу кожен з подружжя самостійно володіє, керує та розпоряджається майном, набутим як до так і в період шлюбу. Проте, особливість даного режиму полягає в тому, що в разі його припинення, поділу підлягає приріст майна, яке досягнене подружжям в період шлюбу порівну. А приріст в свою чергу – це сума, на яку кінцеве майно подружжя перевищує початкове майно [3,с.138].

Можна зробити висновок, що режим спільності приросту майна в Німеччині належним чином захищає інтереси добросовісного подружжя, що є позитивним аспектом для Сімейного Кодексу України, яким суду надається право відходити від принципів рівності часток майна подружжя, в супереч їх інтересам. Німецька модель є позитивним джерелом для українського права, бо вона орієнтована на задоволення інтересів обох сторін подружжя та поєднує в собі режим спільності та роздільності, що є позитивною рисою для впровадження до українського законодавства.

1. Сімейний кодекс: Закон України від 10.01.2002 р. № 2947-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14> (дата звернення 20.01.2020).

2. Цивільний кодекс: Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15> (дата звернення 20.01.2020).

3. Германское право. Часть I. Гражданское уложение: Пер.с нем./Серия: Современное зарубежное и международное частное право. – М., 1996. - 552 с.

4. Дзера О.В. Деякі проблеми врегулювання відносин власності подружжя в новому Сімейному кодексі України // Юридична Україна. — 2003. — № 1. - С. 59-65.

Наливайко Ігор Олегович
слухач магістратури
ННІ заочного навчання
та підвищення кваліфікації

Науковий керівник –

Шевченко С. О., д-р наук з держ. упр-я, проф.,
Засл. працівник освіти України,
зав. каф. управління та адміністрування

*(Дніпропетровський державний
університ внутрішніх справ)*

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА В УКРАЇНІ ЯК СКЛАДОВА ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ

Державна служба в Україні є найбільш врегульованою та широкою за змістом складовою публічної служби. Основними засадами державної служби можна вважати те, що основою якісного публічного адміністрування є професійна та політично нейтральна державна служба.

Ефективне державне управління передбачає здатність країни надавати адміністративні послуги і забезпечувати її економічне зростання і конкурентоспроможність на міжнародній арені. В цьому аспекті вироблення нової концепції державної служби в Україні набуває актуальності.

Реформа державної служби повинна забезпечити її нову якість відповідно до кращої європейської практики. Пріоритетами реформи державної служби є: побудова професійної, некорумпованої, престижної, орієнтованої на потреби громадян державної служби; відділення політики від адміністрування; впровадження компетентнісної моделі управління людськими ресурсами; гармонізація державної служби і служби в органах місцевого самоврядування; впровадження прозорої моделі оплати праці і кар'єрної мотивації державних службовців; кадрове забезпечення процесу децентралізації [7]. Ключове місце займає саме належне кадрове забезпечення державної служби, гарантування прозорого і справедливого підбору кадрів.

Для гарантування професійності державних службовців добір на державну службу та просування по службі має здійснюватися на основі відкритого конкурсу, а регулярним явищем на державній службі має бути підвищення кваліфікації. Для гарантування політичної нейтральності державних службовців вони не повинні бути членами політичних партій та публічно висловлювати свої політичні уподобання. Державні службовці повинні бути політично лояльними до будь-якого легітимного Уряду [1, с.25]. Для кожного виду державної служби мають забезпечуватись специфічні вимоги до відбору кадрів.

У широкому розумінні, види державної служби відповідають класифікації, наведеній у Концепції адміністративної реформи. У вузькому розумінні, державна служба поділяється на такі види, як: а) цивільна державна служба; б) мілітаризована державна служба; в) спеціалізована державна служба [2, с.209].

Щодо агентств, служб та інспекцій як центральних органів виконавчої влади слід зазначити, що у цих органах, на відміну від міністерства, політичних діячів немає, а є тільки державні службовці й особи, що виконують функції з обслуговування [3, с.72].

Досліджуючи наукові позиції щодо класифікації державної служби, варто навести думку І. Письменного та Н. Липовської, які стверджують, що саму державну службу прийнято розуміти в широкому та вузькому аспектах, відповідно і підходи до її класифікації мають ґрунтуватися на таких підходах. У широкому розумінні, види державної служби відповідають класифікації, наведеній у Концепції адміністративної реформи. У вузькому розумінні, державна служба поділяється на такі види, як: а) цивільна державна служба; б) мілітаризована державна служба; в) спеціалізована державна служба [4, с.209].

А. Гаркуша наголошує на тому, що важливо не ототожнювати «поширення дії Закону України «Про державну службу» на державні органи з «ви-

знанням усіх службовців цих органів державними адміністративними службовцями». У такому державному органі, як міністерство, здійснюють діяльність три види службовців: а) політичні діячі: міністр, його перший заступник і заступники; б) державні службовці, які не належать до інших видів державної служби; в) особи, що виконують функції з обслуговування. Таким чином, до сфери державної служби належать тільки державні службовці, а не всі службовці цього органу. Щодо агентств, служб та інспекцій як центральних органів виконавчої влади слід зазначити, що у цих органах, на відміну від міністерства, політичних діячів немає, а є тільки державні службовці й особи, що виконують функції з обслуговування [3, с.72].

За статтею 1 Закону України «Про державну службу», державна служба є публічною, професійною, політично неупередженою діяльністю із практичного виконання завдань і функцій держави, зокрема щодо: 1) аналізу державної політики на загальнодержавному, галузевому і регіональному рівнях та підготовки пропозицій стосовно її формування, у тому числі розроблення та проведення експертизи проектів програм, концепцій, стратегій, проектів законів та інших нормативно-правових актів, проектів міжнародних договорів; 2) забезпечення реалізації державної політики, виконання загальнодержавних, галузевих і регіональних програм, виконання законів та інших нормативно-правових актів; 3) забезпечення надання доступних і якісних адміністративних послуг; 4) здійснення державного нагляду та контролю за дотриманням законодавства; 5) управління державними фінансовими ресурсами, майном та контролю за їх використанням; 6) управління персоналом державних органів; 7) реалізації інших повноважень державного органу, визначених законодавством [5, с.27].

Спираючись на викладене, пропонуємо вважати основними видами державної служби наступні: а) загальнопрофільна державна служба; б) спеціалізована державна служба (державна служба особливого призначення; в) дипломатична служба; г) військова служба. Окремо від наведеного переліку ми відмічаємо службу на політичних посадах та патронатну службу.

1. Ефективна публічна адміністрація (довідник для міністрів): автори-упорядники: І. Коліушко, В. Тимошук. Київ, 2006. 32 с.

2. Письменний І., Липовська Н. Види державної служби: теоретична полеміка. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2015. № 4 (27). С. 201-211.

3. Гаркуша А.Т. Державна служба як сфера функціонального управління національного агентства України з питань державної служби. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2017. № 1 (16) с. 70-78.

4. Письменний І., Липовська Н. Види державної служби: теоретична полеміка. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2015. № 4 (27). С. 201-211.

5. Науково-практичний коментар до Закону України «Про державну службу» / Ред. кол.: К.О. Ващенко, І.Б. Коліушко, В.П. Тимошук, В.А. Дерезь (відп. ред.). Київ: ФОП Москаленко О.М., 2017. 796 с.

6. Нова державна служба: європейська модель належного управління для України URL: <http://www.center.gov.ua/component/k2/item/1873>